

עין משפט גר מצוה

ל"ד א ב מ"י פ"ד מהל'
ד"ה הלכה ג'
ל"ה ג מ"י פ"ד הלכה ב'

ע"ה:

הגשרפין פרק תשיעי סנהדרין

מסורת הש"ס

א) כי כ"ט ק"ט... (פני
ע"ו: (ה) מ"ז ס"ה: ע"ג:
(ד) חספ"ט ד"ק פ"ט
ע"ג: (ס) שמו"ה חל'
(ו) לתקון פ"ו:

מגדף הוראת שעה היתה. איכה למאן דלמך לקמן (דף טו:)
מקושש נמי הוראת שעה היתה:
לא היה יודע באיוו בניה. והע"ג דמיתה סתם חונק היא ממך
הסברה היה ממה לעבוד עבודת כוכבים דכפילה * דמחלל
שנת כפרהסוף כסופר בעיקר דכופר
במעשה בראשית:

תורה אור השלם

1. ושנמרה את השבת
לא פרש מה יעשה לו:
במבד ט"ו ל"ה
3. ועיניו במשקל
לפרש להם על פי י"ו
דקרא כו י"ב

גליון הש"ס

תוס' ר"ה א"ו וכו' דמחלל
שבת כפרהסוף. ק"ל דלמי
זו לא היה פסוקו של משה
דכ"ט ע"ה רק במחלל
כפרהסוף דהו"ו כסופר
כפיקר ח"כ ענין מ"ז
למה דמחלל שנת כפרהסוף
כפיקול דלמחלל חל דמקושש
כפיקול היינו דהקב"ה
הסכים עם משה רבינו ע"ה
כפרהסוף ו דוקא כפרהסוף
אלל כפרהסוף מ"ז:

בשלמא

ז"ב נחמיה היינו
דכתיב תרי אומדני
בו'. ולא לפוטרו ממיתה אינטרין
דקדאמרין לעיל וכו' ק"ד זזה מהלך
זה נהרג אלל אחת קרף לאשמעינן
דלמדוהו למיתה פטור דלא משמיע
דמשלס ריפוי ושנת ואע"ג דדיני
ממונות מחזירין בין לזכות בין לחובה
(לעיל דף ל"ג). דסקלקא דעתך כיון
דלמדוהו למיתה פטור דלא משמיע
הוא דרמימו עליה ומייהו קשה הא
דקדאמרין לעיל ורבנן הא ונקף
המכה מאי דרשי ביה הא בין רבנן
ו'י נחמיה אית פטור דלא אומדני
וכי היכי דמוקי ליה ר' נחמיה למרי
אומדני דדייה מוקמי ליה נמי רבנן
למרי אומדני דדייה לאמדוהו לחיים
ומת דמשמע הכא דלרבנן בני
קרא ר"ש לומר דקשילי ליה משום
דונקה המכה אלס יקוס כמינ
דלייכי בלמדוהו למיתה ומיהו:

וחד אמרוהו לחיים וסת. פירש
קטוגטרס דכשניהם משלס
ממון וקלף קשה אמדוהו לחיים ומת
ליחוי כחייבי מיתות שובגין דפטורין
דהא דפטור ממיתה לא מן הדין
אלל משום דילא מניח דין זכאי:
ל"ט

על משענתו ונקף המכה וכו' תעלה על
דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג אלל זה
שאמדוהו למיתה והקל כמה שהיה ולאחר
כך הכביד ומת שהוא פטור ורבנן האי ונקף
המכה מאי דרשי ביה מלמד *שחובשין
אותו ורבי נחמיה חבישה מנא ליה יליף
במוקושש ורבנן נמי לילפי במוקושש מוקושש
בר קטלא הוא ומשה לא הוה ידע קטליה
במאי לאפוקי האי דלא ידעינן אי בר
קטלא הוא אי בר קטלא הוה רבי ורבי
נחמיה יליף כמגדף דלא הוה ידע אי בר
קטלא הוא וחבושוהו ורבנן מגדף הוראת
שעה היתה כדתניא ^א יודע היה משה
רבינו שהמוקושש במיתה שנאמר ^ב מחלליה
מות יומת אלל לא היה יודע באיוו מיתה
נהרג שנאמר ^ג כי לא פורש וגו' אבל מגדף
לא נאמר בו אלל לפרש להם על פי ה'
שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה
כל עיקר אם לאו בשלמא לרבי נחמיה
היינו דכתיבי תרי אומדני חד אמדוהו
למיתה וחיה וחד אמדוהו למיתה והקל
כמה שהיה אלל לרבנן תרי אומדני למה
לי חד אמדוהו למיתה וחיה וחד אמדוהו
לחיים ומת ורבי נחמיה אמדוהו לחיים ומת
לא צריך קרא ^ד ששהי יצא מבית דין זכאי
ואמדוהו למיתה וחיה פוטרו את אמדוהו
למיתה והקל כמה שהיה אומדן ואם לאחר
כן הכביד ומת הלך אחר אומדן דרבי רבי
אומרים אין אומדן אחר תניא אידך ^ה אמדוהו למיתה אומדן
אותו לחיים אין אומדן אותו למיתה והקל כמה
שהיה אומדן אותו אומדן שני לממון ומת משלם
נוק וצער לירושלים מאומתי משלם שהכרו וסתמא כרבי
נחמיה: **מתני'** נתכוין להרוג את האדם לעובד
כוכבים והרג את ישראל לנפלים והרג את בן
קיימא פטור נתכוין להכותו על לבו כדרי להמיתו
על לבו והיה כדרי להמיתו על לבו והיה כדרי להכותו על לבו

וההלך נחון [סז]: **חד אמדוהו למיסה וסיס**. דלא חימא הואיל וילא מנ"ד חייב נקטליה דהא דהדר חיי חס רחמנא עליה להכי אחא ולא
ימות כלומר וההא איש וגו' ולא ימות כמה שאמדוהו אלל נפל למשכב שנתו יתן ממון ולא מיתה או אלס יקוס וההלך נחון לאחר
שאמדוהו למיתה ונקף המכה אפילו חור והכביד ומת: **אלל לרבנן**. דלמרי לחבישה אחא מרי אומדני למה לי לכמוז ולא ימות ונפל
למשכב ונקף המכה שנתו יתן ושמעין מינה אמדוהו למיתה וסיס ממון יתן ולא מיתה ומונקה המכה ימירא שמעינן דכשיבורר לנו
שלא ימות הוא ונקף המכה מכלל דעד השתא חבוס הוא: **חד אמדוהו למיסה וסיס וחד אמדוהו לחיים ומת**. ואיפסק דרש להו ולא
ימות דרשי ליה לאמדוהו לחיים ומת והכי משמע ולא ימות אלס אמדוהו מחלה שלא ימות אפי' מת לאחר מכלל שנתו יתן ורפא
ירפא יתן האומדן שאמדוהו למה חליו עולה ושנתו ורפואתו שך היו אומדן אותו כשהיה נאמד לחיים וללס אמדוהו למיתה ואפי' כ
יקוס וההלך נחון שלא מת שנתו יתן אלל אמדוהו מחילה למיתה וילא מנ"ד חייב וקוף דבר מת אע"פ שהקל בלמעט לא פטריה
אחד יס לי ללמד עליו חובה שאין מחזירין אותו שנאמר ודקין אלס תהרוג: **פטורין אופו**. ממיתה ונתן משה דכרבים: **אומד שני**
לממון. כמה ראי לשכנ מחולי זה ולכמה יעלה שנתו ורפואתו: **אומד האמעטי**. היינו אומד שני: **אין אומד אחר אומד**. להשנ
כיוזא מנ"ד זכאי ולהפטור אלס לאחר מכלל הכביד ומת אלל כמר מעשה דהשתא אולנין דהואיל והכביד ומת חייב המכה מיתה:
אמדוהו למיתה אומדן אופו לחיים. אלס ראינו שהקל ולא אמרין הואיל וילא מנ"ד חייב הרי זה ירהג: **לחיים אין אומדן אין אומד**
למיסה. לומר טעניו בלמדוהו ראשון ולמיינו לזה שהרי ילא מנ"ד זכאי ואמרין מחמת חולי אחר שגא עליו הכבידה המכה: **נוטן נוטן**
ועבר לירושין. והוא הדין לרפוי ושנת ונסת דהא בחר אומד האמעטי אולנין ולכוהו אמדוהו אלל לאו אורחיה דתנא למשכב כרוכלא:
מאומתי משלם. [כלומר] מאיוו שעה אומדן אותו כשקבל: **משעה שהפסקו**. אומדן כמה היה יס קודם הכאה וכמה היה יסא אחר
הכאה ולא אמרין הואיל ועד השתא לא אמדן [ליה] אלל למיתה והשתא הוא דלמדן ליה לממון נלמדוהו דקלאי השתא והרי הוקל
ומפסקוהו ליה לניוק: **וסתמא כרבי נחמיה**. והן סתמא כרבי נחמיה אולנין להרוג בהמה דפטור ממשום אלס פטור כדרי אמרו ונת:
מתני' נתכוין להרוג אלס דהבסה. היה עומד אלס אלל בהמה נתכוין להרוג בהמה והרג אלס פטור ממשום אלס אמרו ביה
התראת ספק הוא אף על פי שקבל עליו התראת שאומר להם יודע אני שהוא בן ברית ועל מנת כן אני עושה שאלס אהרגנו אני
למחייב מיתה פטור דשמא לא ירהרגו: אנפלים לא מחייב דכמו דקטיל דמי:

והיה